

« 30'' ΕΡΩΤΑ »

Του ΑΛΝΤΟ ΜΠΕΝΕΝΤΕΤΤΙ

(ΘΕΡΙΝΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ)

Μέσα στην άρκετά πλούσια παραγωγή του 'Ιταλού θεατρικού συγγραφέως 'Αλντο Μπενεντέττι, που άρχισε τη σταδιοδρομία του στο τέλος του πρώτου πολέμου και τη συνέχισε στον μεσοπόλεμο και μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, θα κατέχη άσφαλώς, αν κρίνουμε από τα χαρίσματα της, θέση διαλεχτή ή κωμωδία «Τριάντα δευτερόλεπτα έρωτα», που παρουσιάζει την Παρσκιυή τὸ δράδυ, ξεκινιάζοντας την έφειτην ήθερινή του περίοδο, ὁ θίασος τής κ. Κατερίνας. Είναι, πραγματικά, μία πολύ γουστόζικη κωμωδία, που είμαι βέβαιος ὅτι θα σημειώση έπιτυχία, τὸ κοινὸ τοῦλάχιστον τής «πρεμιέρας» — και αὐτὸ ἀποτελεῖ ένα ὑπολογισμό τις π. ο. πολλές φορές κριτήριο — τής έκαμε τήν πιο θερμή ὑποδοχή. Γύρω ἀπὸ ένα αὐτοκινητικὸ ἀτύχημα, που τὸ χρησιμοποιοῦ μέ μεγάλη ἐπιδειξίότητα ένας έρωτευμένος για νὰ κατακτήσῃ τὴ γυναίκα που ἀγαπᾷ, στρέφεται ἡ κωμωδία τοῦ Μπενεντέττι. Στὴ μορφή τὸ «Τριάντα δευτερόλεπτα έρωτα», δέν παρουσιάζει καμμιὰ πρωτοτυπία, ἡ κωμωδία έχει γραφῇ σύμφωνα μέ τους γνωστούς κανόνες τῶν έργων τοῦ είδους αὐτοῦ. Ἡ πρωτοτυπία τής ὅλη βρίσκεται στὸ θέμα ἡ μάλλον στὸ εἶρημα (τὸ θέμα θαίτετα, ἡ προσπάθεια ενός ἀνδρός νὰ κατακτήσῃ μία γυναίκα, είναι τὸ πιο κοινὸ ἴσως στὴν εὐρωπαϊκὴ κωμωδία), στὸ περίφημο διαρκείας τριάντα δευτερόλεπτων φιλί, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖον πλέκονται οἱ δύο και πιο ἀξιόλογες πράξεις τοῦ έργου.

Τὴν έξυπνὴ και χαριτωμένη αὐτὴ ἐπινόησή του, τὴν ἐκμεταλλεύεται μέ πολλὴ τέχνη ψυχολογικὴ και θεατρικὴ ὁ Μπενεντέττι. Ὁ θεατὴς παρακολουθεῖ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος μέ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τὸ παίχνιδι τὸ ἀνάλαφρο, τὸ χρωματισμένο μέ λεπτές κωμικὲς πινελλιές, τὸ ἐπιδειξιώτατο τοῦ νέου έρωτευμένου, τοῦ Πέτρου Γκουστάννι, που έστρωσε ὁλόκληρο σχέδιο για νὰ κατακτήσῃ τὴν γυναίκα που για χάρη τής ξεροστάλιασε στὸ πιζοδρόμιο ένα ὁλόκληρο μῆνα — τὸ μῆνα τής ἀδείας του — και τίς ἀντιδράσεις τής γυναίκας, τής Γκράτσια Συριάνι ὡς τήν... ἡττα τής, και τοῦ ἀνδρός τής και τῶν συγγενῶν τοῦ ἀνδρός τής, τῶν γονιῶν του, και τής ἀδελφῆς του, τής φοδερῆς κουτομπόλας Γερτρούδης και τῶν θείων του, τοῦ ζεύγους 'Αγκούτσι, που φερμένοι ἀπὸ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλη στὴ Ρώμη, ένα μόνο πράγμα έχουν — ὁ σύζυγος (δίως — στὸ νοῦ τους: τὰ ἀξιοθέατα τής «αἰώνιας πόλης».

Ἡ ὑπόθεση ἑλκυστικὴ, ἐπικάντικη, ὁ διάλογος, ὁ σπαρμένος μέ χαριτωμένα εὐφρολογήματα, τὰ πρόσωπα, τὰ σκισμαρισμένα μέ ἐπιτυχημένες κωμικὲς πινελλιές, ἡ ἀνάλαφρη σάτιρα, που ποτίζει ὅλη τὴν κωμωδία και που κύριος στόχος τής είναι ἡ «οἰκογενειακὴ τιμή», μία νοστιμώτατη, τέλος, δεύτερη πράξη, κάνουν τὴν κωμωδία τοῦ Μπενεντέττι ἀπολαυστικὴ. Ὁ Μ. Πλωρίτης, που τὴ σκηνοθέτησε, κατῶρθωσε νὰ ἀναδείξῃ ὅλες τίς χάρες τής, τὴν κράτησε στὸν πιο ταιριαχτὸ τόνο. Ἡ ἐρμηνεία δέν παρουσιάζει τὴν παραμικρὴ ἑλλειψη. Ἡ κ. Κατερίνα (Γκράτσια Συριάνι) και ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρης (Πέτρος Γκουστάννι) κρατοῦν ἐξαιρετικά τοὺς ρόλους των και πολὺ ικανοποιητικά, χωρίς κανέν : γάσμα, μέ μπρὶο ἀδιάπτωτο, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἡθοποιοί. Πολὺ ἐπιτυχημένη ἡ μετάφραση τοῦ (ἡ τής) Ε. Γ. και κομψότατες οἱ τρεῖς σκηνογραφίες τοῦ Γ. 'Ανιμογιάννη.

ΚΛΕΩΝ Β. ΠΑΡΑΣΧΟΣ